

Arrest

nr. 249 215 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 november 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 10 januari 2020 ongegrond verklaard.

1.3. Op diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is met in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand en met het privéleven, noch met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn familieleden.

Verzoeker heeft een reëel gezondheidsprobleem; de letsels worden bevestigd in het verslag van expert Verhuist, aangesteld door de rechtbank, en door het vonnis van de politierechtbank te Antwerpen van 17.12.2019. Belangrijk is te noteren dat in het verslag en in het vonnis naast de objectivering van de in het feitelijk gedeelte vermelde letsels, ook een driedelig voorbehoud voor de toekomst werd verleend.

Het vonnis weerhoudt in het beschikkend gedeelte volgende voorbehoud:

"Verleent voorbehoud voor de schade als gevolg van zowel het optreden en de behandeling van posttraumatische artrose van de linker heup, als het optreden en de behandeling van posttraumatische epilepsie.

Verleent voorbehoud voor de schade als gevolg van de eventuele toekomstige verwijdering van het osteosynthesemateriaal ter hoogte van de rechter enkel."

Verzoeker toont een belangrijke medische problematiek aan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Alleszins is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden door geen overweging te maken in verband met het familiaal leven van verzoeker of met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn familieleden.”

2.1.2. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de medische elementen die hij aanvoerde naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de verwerende partij ongegrond verklaard op 10 januari 2020, tegelijk met het thans bestreden bevel. Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk overeenkomstig artikel 74/13 rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd verworpen bij arrest nr. 249 214 van 17 februari 2021.

Met betrekking tot de elementen omtrent een gezinsleven beperkt verzoeker zich tot een algemene en vrijblijvende verwijzing naar zijn familieleden zonder enige duiding of concretisering van de familiale banden die hij in België zou onderhouden.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.”

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2.2. Verzoeker voert in het eerste middelonderdeel aan dat, wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd onderzocht of hij op basis van meer voordelige bepalingen een verblijfsrecht zou hebben. De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie gevisieerd door artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet; dat hij aldus niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, in het bijzonder een geldig visum. Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretische discussie zonder dat hij daarbij uiteenzet op basis van welke meer voordelige bepalingen hij dan over een verblijfsrecht meent te beschikken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van feitelijke of juridische onjuiste of kennelijk onredelijke gronden.

Waar verzoeker aanvoert dat het bezit van een geldig visum slechts een van de mogelijkheden is, voorzien in artikel 2 van de vreemdelingenwet, en dat de mogelijkheid wordt miskend of op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, 1°, toegang tot het Rijk te krijgen, wordt verzoeker niet bijgetreden. Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich zou bevinden in een situatie waarbij hij houder zou zijn van de documenten, bedoeld in artikel 2, 1°, van de vreemdelingenwet. De motivering dat hij geen visum heeft, is wel degelijk pertinent.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Er wordt een termijn gegeven van 7 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt.

De normale termijn is 30 dagen; er kan van die termijn enkel afgeweken worden in toepassing van artikel 74/14 §3; wanneer er, zoals in casu, van afgeweken wordt moet ook hiervoor de wettelijke grondslag en de motivering worden gegeven. Dit is niet het geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt."

2.3.2. Het relevante artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit het bovenstaande blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek moet bevatten van nul tot maximum dertig dagen. *In casu* werd aan de verzoekende partij een termijn van zeven dagen opgelegd. De verzoekende partij voert terecht aan dat de bestreden beslissing hieromtrent geen enkele motivering bevat. De Raad moet echter vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij bij haar middel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden

beslissing. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift ook niet duidelijk op welke andere manier zij desgevallend nog belang zou hebben bij haar middel. Dit middel is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht op zich en in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest het hoorrecht bevestigt.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Dat verzoeker ook verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met de gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft zonder onderbreking sedert 1988 buiten Marokko is en in Nederland en België verbleven heeft, en dat hij in België een privéleven heeft uitgebouwd.

Er is met dit privéleven geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt had verzoeker zijn ernstige letsels in gevolg het verkeersongeval van 2011 kunnen opwerpen.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM en om artikel 3 EVRM in acht te nemen..

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun “administratieve verdediging” , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

2.4.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...).”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn. *In casu* wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53- 1825/001, 6-7, 33-34). Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het kan tevens niet worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Er moet echter worden benadrukt, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf ook erkent, dat luidens vaste rechtspraak van het HvJ, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

De verzoekende partij beroept zich op het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68- 69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Verzoeker voert aan dat hij, mocht hij gehoord zijn geweest, had kunnen opwerpen dat hij sedert 1988 buiten Marokko verblijft en in Nederland en België heeft verbleven en een privéleven in België heeft opgebouwd. Daarnaast had hij ook op de ernstige letsels door zijn verkeersongeval kunnen wijzen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in zijn uiteenzetting nergens concrete elementen aanvoert die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België. Vanuit dat opzicht maakt hij dan ook geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Met betrekking tot de elementen van het privéleven, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker reeds eerder werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België en diende te weten dat hij zijn privéleven heeft uitgebouwd in een precaire situatie. Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat, wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een *fait accompli*-scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108 en 114). Met de algemene verwijzing naar het feit dat hij reeds zeer lange tijd in België en Nederland heeft verbleven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de Belgische overheid met zich mee zouden brengen.

Met betrekking tot de letsels van het verkeersongeval, verliest verzoeker uit het oog dat op dezelfde dag als die waarop het thans bestreden bevel om het grondgebied werd genomen, tevens een beslissing werd genomen waarin de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Beide beslissingen werden ook op dezelfde dag ter kennis gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de elementen die zij in het thans voorliggend verzoekschrift naar voren brengt, ook reeds in de voormelde aanvraag naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij voert niet aan dat zij nog andere elementen naar voren had kunnen brengen dan de elementen waarvan de gemachtigde reeds kennis had. De Raad merkt nog op

dat hij het beroep tegen de voormelde verblijfsbeslissing op 17 februari 2021 bij arrest nr. 249 214 heeft verworpen.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, mocht hij (nogmaals) gehoord zijn geweest, door de gemachtigde nog niet gekende elementen naar voren had kunnen brengen, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat deze tot een ander resultaat hadden kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht op zich, minstens verbonden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT